

**FRANK
CASTLE FROËST**

**ZLOČINECKÝ
SYNDIKÁT**

DETEKTÍVNY ROMÁN
OD JEDNÉHO
Z NAJSLÁVNEJŠÍCH
INŠPEKTOROV
V DEJINÁCH
SCOTLAND YARDU

EUROPA

**FRANK
CASTLE FROËST**

**ZLOČINECKÝ
SYNDIKÁT**

DETEKTIVNY ROMÁN
OD JEDNÉHO
Z NAJSLÁVNEJŠÍCH
INŠPEKTOROV
V DEJINÁCH
SCOTLAND YARDU

EUROPA

Publikáciu z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

U. fond
na podporu
umenia

Frank Castle Froëst *Zločinecký syndikát*

Preklad © Renáta Rudišinová 2021

Redakčná úprava a poznámky © Martin Plch 2021

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabc 2021 **bee@honey**

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2021

Ako dvadsiaty tretí zväzok edície Liga výnimočných
vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2021

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-98-0

ZLOČINECKÝ SYNDIKÁT

LIGA
VÝMOCNÝCH
ZVÁZOK 23

VENOVANIE

Moja vďaka patrí

WILLIAMOVI ALLANOVI PINKERTONOVI*,

najuznávanejšiemu kriminálnemu vyšetrovateľovi v Amerike, ktorému som navždy zaviazaný za obrovskú pomoc a cenné rady, ktoré mi poskytol počas svojej profesionálnej kariéry.

* William Allan Pinkerton (1840 – 1923) – slávny americký vyšetrovateľ a syn Allana Pinkertona (1819 – 1884), zakladateľa Pinkertonovej agentúry, prvej americkej súkromnej detektívnej agentúry. Po smrti svojho otca prevzal vedenie agentúry.

KAPITOLA PRVÁ

Hallett narazil do stĺpa nerozsvietenej pouličnej lampy, schuti si zahrešil a znovu uprel zrak do čierňavy ulice, aby sa zorientoval v hustej hmle. Ocitol sa na zradnom mieste, cez ktoré sa práve pomaličky tiahol sivý pás hmly, ako to už v Londýne býva zvykom. Hmla však svoj závoj nerozprestiera všade rovnako. Vnímal tlmený ruch ulice, no mal pocit, akoby k nemu doliehal z veľkej diaľky. Bol natoľko zmätený, že nedokázal určiť, či zvuky prichádzajú spredu alebo zozadu, zľava alebo sprava.

Prázdny mestom duchov kráčal asi desať minút, kým neviazol v bočnej uličke. Na obzore nebol jediný počestný človek. Nadvihol si klobúk a zmätene sa poškrabal po hlave pri predstave, že sa očividne stratil. Londýn akoby sa mladíkovi z New Yorku rozhodol ušetriť poriadnu lekciu. Hmla ho premohla.

„Hádam sa raz niekam dostanem,“ zamrmlal a húževnato vykročil vpred.

Prešiel asi dvanásť yardov, keď pred sebou začul rozhnevané hlasy. Vtom sa po mokrom chodníku rozozvučali bežiacie kroky. Hallett zastal a načúval. Hmla začala ustupovať.

Postupne sa pred ním vynorili matné obrysy ženy. Hoci utekala rýchlo, mala neuveriteľne ladné pohyby. Len čo zočila nehybného muža, rozbehla sa priamo k nemu. Uvedomil si, ako ťažko dýcha, no zrejme to bolo skôr z rozrušenia ako vysilenia. Naskytl sa mu pohľad na neistú tvár dievčiny s pootvorenými perami a prenikavými modrými očami. Hallett si v tej rýchlosti všimol len to, že nemá klobúk a je odetá do jemných čiernych šiat zvýrazňujúcich jej štíhlu postavu. Dievčina si ho chvatne obzrela a prv než stihol otvoriť ústa, strčila mu niečo do ruky.

„Vezmite si to a utekajte,“ vyjachtala a stratila sa v hmle.

To všetko sa udialo v zlomku sekundy. Nezastala, len akoby spomalila v letku. Mladík od ľaku vykrikol a ostal stáť ako obarený. Spamätal sa až vtedy, keď začul blížiacu sa ťažké

kroky. Rozhodol sa jej pomôcť, a keď sa pred ním z hmly vynoril muž, Hallett mu položil ruku na rameno.

„Počkajte, priateľu...“

Chlap spustil spršku nadávok, vymanil sa z jeho zovretia a zmizol v temnote. Hallett sa ani nepohol, iba nechápavo pokrčil plecami.

„Hromy-blesky,“ zamrmlal si popod nos. „Čo sa tu deje?“

Jimmie Hallett počas dvadsiatich deviatich rokov svojho života dospel k záveru, že veci je treba prijať také, aké sú – samozrejme, ak sa ho práve bytostne nedotýkajú. Keď išlo o jeho blahobyť, bránil sa zubami-nechtami. Zvyčajne pôsobil arogantným dojmom. Bežné záležitosti ho pravdupovediac vonkoncom nezaujímali. Ani by neprešiel na druhú stranu cesty, aby sa pozrel na bitku pouličných psov.

Napriek tomu ho priťahovali nové, vzrušujúce zážitky. Človeka, ktorý za posledných dvanásť rokov vystriedal tucet zamestnaní, len sotva nadchne nejaká banalita. Jeho otec sa vymanil z víru Wall Street, no podľahol zlyhaniu srdca. Mladý Hallett sa ocitol sám na celom svete s dedičstvom v hodnote vyše stotisíc dolárov. Netrvalo dlho a navštívil svojho jediného žijúceho príbuzného – bohatého strýka – a odmietol ponuku na slabo platenú kancelársku prácu v jeho prosperujúcej firme. Veril, že sa dokáže užiť ako herec, no po piatich týždňoch pôsobenia v tret'otriednej agentúre skončil v michiganskej divočine, kde si konečne uvedomil márnosť svojho sna. Nato sa vydal na potulky po Spojených štátoch. Pracoval ako robotník na farme, železničiar, pastier, zlatokop a dokonca sa nechal nahovoriť na veselú plavbu na lodi s dobytkom. Podľa očakávania však osud napokon tohto nepovolaného mladíka zavial do vôd istého intelektuálneho druhu novinárstva. Keď sa mu v novom povolaní začalo dariť, nevyhol sa nepriazňam osudu, ktorý zvyčajne udiera v tej najneočakávanejšej chvíli. Strýko jedného dňa zomrel bez závetu a Jimmie sa dostal k bohatstvu, o akom sa mu ani nespívalo.

Žil už v New Yorku dosť dlho, aby si uvedomil dôležitosť a vplyv svojich kontaktov, ktoré ho podržali v ťažkých časoch.

Na to len tak nezabúda. Bez váhania dal preto na múdre slová Sleatha, redaktora časopisu *The Wire*, ktoré mu jedného dňa pošepol do ucha.

„Chod' do Európy, Jimmie. Využi čas na cestovanie a rozšir si obzory. Tí gauneri na teba nakoniec zabudnú,“ radil mu.

A tak Jimmie Hallett stál v hmle kdesi pri Piccadilly Circus a v rukách držal balíček, pričom mu v ušiach stále znel neznámy ženský hlas. Aj menej vnímavý človek by si uvedomil, že dievčina z takých pomerov sa len tak nedostane do pouličnej roztržky. V duchu si pogrataloval, že mu nepoplietla hlavu, hoci naňho dost' silne zapôsobil jej príjemný výzor a vznešený pôvab.

Pot'ážkal balík – bol malý a ľahký. Kráčal ďalej, kým nedošiel pod rozsvietenú lampu, aby si ho mohol lepšie prezrieť. Oba konce boli starostlivo zapečatené červeným voskom, no zabalený bol do obyčajných novín. Váhal, ale zakrátko obal roztrhol. Hoci vonkoncom netušil, čo v ňom nájde, určite nečakal kôpku šekov. Bolo ich tam vari tridsať či štyridsať. Jeden po druhom pomaličky prevracal, akoby hľadal vysvetlenie, prečo mu ich prenechala. Zavrhol myšlienku, že by sa nechtiac zaplietol do krádeže, pretože šeky očividne neboli platné. Na každom z nich bola pečiatka banky, ktorá to potvrdzovala. Preboha, prečo utekala s neplatnými šekmi? A prečo ich bezhlavo zverila cudziemu človeku, len aby sa nedostali do rúk tomu chlapovi?

Hallett by sa tým príliš nezaoberal, ak by sa ho to bytostne nedotýkalo. Ibaže dievčina ho zaujala natoľko, že tú zvláštnu príhodu nedokázal pustiť z hlavy.

Dôkladne si šeky obzeral a snažil sa rozšifrovať podpis na nich. Všetky vystavila rovnaká osoba a vystavila ich na *seba* – J.E. Greye-Stratton. Nech už je to ktokoľvek, v priebehu troch mesiacov vypísal šeky – od päťdesiat po tristo libier – podľa Hallettovho odhadu v prepočte na viac ako pätnásťtisíc amerických dolárov.

Strčil si ich do vrecka a v tej chvíli mu čosi napadlo. Ako na zavolanie sa z hmly vynoril taxík a pohotovo zastavil na jeho mávnutie.

„Vedeli by ste ma hodiť na poštu, priateľu?“ spytoval sa.

„Kamkoľvek, pane,“ prikývol taxikár veselo.

„Dnes večer budete cestu hľadať podľa hviezd,“ poznamenal Hallett, pretože oči ho ešte stále štípali od neprijemnej hmly.

Tak či onak, čoskoro zabudol na šoférovo chvastanie a vysokú tarifu, keď si začal listovať londýnskym adresárom. Pod písmenom „G“ bol uvedený len jediný človek s rovnakým priezviskom, ktorého bydlisko si šikovne prepísal do čistého telegramu.

„Grege-Stratton, James Edward, Linstone Terrace Gardens 34, Kensington.“

Netrvalo dlho a taxík sa opäť ponoril do hmly, pričom odfukoval ako parník plaviaci sa po Temži. Pasážier nedokázal cez okienko rozoznať nič okrem žltých svetiel, ktoré sa so zmenšujúcim odstupom menili na pouličné lampy. Zišli z hlavnej cesty a svetielka boli čoraz menšie, kým sa úplne nestratili. Vtom taxík zastal.

Keď Hallett vystúpil, šofér ukázal prstom na dom naproti.

„Je to tamto, pane.“

Hallett sa ocitol pred veľkým, starým domom s ťažkými arkierovými oblokmi a mrežami z kovaného železa na pivničných oknách. Bola v ňom tma, dokonca aj v predsieni. Mladík dvakrát zabúchal ťažkým mosadzným klopadlom. Okrem ozveny však nič nepočul. Keď sa chcel ohlásiť po tretí raz, dvere sa nečakane rozleteli. Hallett cítil, že pred ním niekto stojí, no v tej tme nič nevidel.

„Prichádzam za pánom Greyom-Strattonom,“ oznámil a predostrel svoju navštívenku.

Muž v predsieni o ňu nejavil žiadny záujem. „Teraz vás nemôže prijať,“ odsekol stroho a Hallettovi by zabuchol dvere pred nosom, keby ten medzi ne pohotovo nestrčil nohu.

Mládenec zaškrípal zubami, trhol kľučkou a skočil dnu. Hoci mal pokojnú povahu, nezdvorilé správanie ho úplne vyviedlo z rovnováhy. „Tak to by stačilo, pane,“ zasyčal. „Nežiadam od vás nič iné ako obyčajnú láskavosť. Volám sa Hallett, James Hallett z New Yorku. A teraz choďte za mojím

pánom a oznámte mu, že sa ku mne dostalo niečo, čo mu patrí. Poponáhľajte sa.“

Nastalo krátke ticho a muž v predsieni vzápätí láskavým tónom povedal: „Ospravedlňujem sa, pán Hallett. V tej tme som si vás pomýlil s niekým iným. Pán Greye-Stratton by vás určite privítal veľmi rád, no bohužiaľ sa necíti dobre. Ak dovoľíte, odovzdám mu predmet vašej návštevy. Mimochodom, nie som jeho komorník, ale lekár. Volám sa Gore.“

Hallett vopchal ruku do vrecka, kde si predtým odložil kôpku šekov. Nemal v úmysle odovzdať ich bez toho, že sa dozvie niečo o dievčine v čiernom. Potešilo ho, že lekára dostal do pomykova, keď sa dožadoval slušného správania. Myslel si, že sa ho chce čím skôr zbaviť.

„Rozumiem, pán doktor,“ odvetil odmerane, „prídem teda inokedy. Rád by som sa s ním stretol osobne. Dobrú noc.“

„Takže mi spomínaný predmet neprenecháte, nech už je to čokoľvek?“

„Radšej pána domu navštívim v inom čase,“ oznámil a otočil sa na odchod.

„Počkajte,“ zastavil ho lekár a položil mu ruku na rameno. „Nerád by som svojho pacienta zbytočne vyrušoval, no ak naliehate, zariadim vám stretnutie. Poďte ďalej. Ospravedlňujem sa za tmu, ale vypadol nám prúd.“

Hallett za ním kráčaľ poslepiačky. V hlave sa mu hmýrili myšlienky. Prekvapilo ho, že v dome nemali zapálenú olejovú lampu ani sviečky. Dnu vládlo hrobové ticho, čo nebolo nič zvláštne, keďže pán domu leží chorý. Rozmýšľal, prečo mu neotvoril niekto zo služobníctva. Pomyslel si, že človeku s labilnejšou povahou by sa už dávno triasli kolená.

Lekárove kroky, ktoré trochu strašidelne dopadali na mäkký koberec, zrazu utíchli.

„A sme tu, pán Hallett. Izba pána je naľavo. Ak chvíľu počkáte, pozriem sa, či nenájdem nejakú lampu. Kde ste? Podajte mi ruku.“

Mladík ho poslúchol a okolo ruky sa mu ovinuli tenké, jemné prsty. Vošiel do dverí a na moment sa ocitol lekárovi

chrptom. Niečo zasvišťalo a na jeho pravé rameno dopadol drvivý úder. Skrútil sa od bolesti, no klásť odpor neprichádzalo do úvahy. Pocítil druhý úder, tentoraz bol namierený lepšie, a pred očami sa mu roztancovali hviezdčky. Zrútil sa na podlahu ako skolený vôl.

KAPITOLA DRUHÁ

Presne o pol siedmej ráno sa rozdrnčal malý kovový budík a Weir Menzies vyskočil z postele na rovné nohy. Presne o siedmej raňajkoval. Presne o pol ôsmej kypril a plel štvorcový kus zeme, ktorý sa stal predmetom závlsti aj zúfalstva na Magersfontein Road v londýnskej štvrti Upper Tooting. Presne dvadsať minút po ôsmej vyšiel zo svojho domu, nasadol do auta a zamieril k Westminster Bridge.

Hoci jeho rutinu z času na čas niečo narušilo, za každých okolností sa snažil dodržiavať stanovený režim. Mal zmysel pre poriadok, ktorým sa preslávila aj jeho usporiadaná štvrť. Počnúc ťažkou zlatou retiazkou na vreckových hodinkách, ktorá sa vynímala na jeho širokom páse, končiac červenkastou tvárou a hustými čiernymi fúzmi, Weir Menzies zosobňoval váženosť poprednej časti hlavného mesta. Trápilo ho, že isté okolnosti mu v minulosti zabránili stať sa súčasťou vlády mestského obvodu. Patril však do miestneho konštitučného klubu a bol veľaváženým kurátorom kostola All Saints na Margaret Street. Bystrý pozorovateľ by podľa všetkého usúdil, že je akýsi podomový obchodník v núdzi. Bystrý pozorovateľ by sa v tom prípade mýlil.

Presne o pol desiatej Weir Menzies kráčal nahor po úzkom kamennom schodisku v zadnej časti budovy Scotland Yardu do kancelárie vrchného inšpektora Britskej kriminálnej ústredne. Z gombíkovej dierky vytiahol kvet, ktorý si zvolil v to ráno doma na Magersfontein Road, opatrne ho vložil do vázy s čerstvou vodou, prezliekol sa z okefovaného žaketového

kabáta do vlneného saka, nasadil si ochranný kryt na manžety a sadol si na svoju obľúbenú vysokú stoličku, aby vybavil rannú poštu.

Weir Menzies, obyvateľ štvrte Upper Tooting, bol v skutočnosti vrchný inšpektor Menzies z Britskej kriminálnej ústredne Scotland Yardu. Niežeby sa tým tajil. Detektív svoje povolanie potrebuje utajiť len zriedkavo.

Hoci jeho susedia vedeli, že pán Weir Menzies je pozoruhodný kurátor v miestnom kostole, jeho dobrú povesť detektíva si nemali ako overiť.

Verejná mienka o ňom v jeho vlastnom susedstve nebola práve najlepšia. Muž, čosi po štyridsiatke, s rastúcim obvodom pása a červenkastou tvárou, sa očividne nebál úradov, čo sa dalo zdôvodniť jedine jeho pracovným miestom na Scotland Yarde. Každý predsa vie, že detektívi sú zväčša suchopárni ľudia bez fantázie. Bez nezištnej pomoci dobrosrdečných amatérov by boli bezradní. Nevedia totiž, že tí ich prácou v tichosti pohrdajú.

Obyvatelia Magersfontein Road v Upper Tootingu by sa len pousmiali, keby im niekto povedal, že vrchný inšpektor Menzies je svetovo uznávaný detektív a jedna z najbystrejších hláv polície, bez váhania sa púšťa do marenia prevratov, má jedinečnú myseľ a rýchlo preniká pod povrch získaných dôkazov, aby vyriešil akýkoľvek prípad.

Vyzeral ako obyčajný obchodník. Dokonca by sa dalo povedať, že obchodníka pripomína aj svojím charakterom. Hoci z hĺbky duše neznášal prekvapenia, popieral svoj odpor k prípadom, ktoré mu rozhádzali denný režim. Napriek tomu neexistoval človek, ktorý by dokázal rozuzliť komplikované zápletky rýchlejšie ako on. Neváhal prispôbiť sa urgentným prípadom a mihnutím oka odsunul zbytočnosti, čo ho za posledných dvadsaťtri rokov vynieslo na najvyššiu kariérnu priečku.

Bolo krátko pred polnocou. Vrchný inšpektor sa vracal z odľahlej štvrte, kde s pomocou zástupu asistentov vykonal úspešný záťah na vreckárov, ktorých miestni policajti poznali

až príliš dobre, aby im dali čo i len najmenšiu šancu. Zvíťazil poriadok a Menzies sa vybral späť do ústredne, aby podklady o dolapených vtáčikoch pripravil ešte pred raňajším súdnym pojednávaním. Práve bojoval so svojim zvrchníkom, keď ho privolali k telefónu. Podráždene zodvihol slúchadlo.

„Haló,“ ozval sa.

Na druhej strane linky hrala známa melódia a vrchnému vyšetrovateľovi uletel z úst výraz, ktorý by si iný kurátor nikdy nedovolil. Vtom kdesi v diaľke začul slabý hlas.

„Pán Menzies?“

„Áno,“ odvetil netrepezlivo. „Hovorte. Kto ste? Čo chcete?“

V telefóne viackrát zabzučalo. Vedel, že volajúci niečo hovorí, no počul ho prerušovane.

„Nevládzem, bzz, príd'te okamžite, bzz, Kensington, bzz, Gardens, bzz, tridsaťštyri, bzz.“

„Číslo, prosím?“ prehovoril iný, vzdialený hlas.

„Dočerta!“ zakliat Menzies a zložil. Vo chvíli, keď rozjímal nad svojím životom, vždy ľutoval hrubé slová, ktoré mu občas vyklzli z rozhorčenia.

Jimmie Hallett mal po prebudení pocit, že mu ktosi kladivom udiera do spánkov. Chvíľu nehybne ležal a uvažoval, čo sa stalo. Potom sa sťažka posadil a snažil sa rozpamätat'. Prebodávala ho neznesiteľná bolesť, ktorá sa pri myšlienke na uplynulé udalosti len zhoršovala.

Obklopovala ho úplná tma a nič okolo seba nevidel. Vtom sa mu rozsvietilo v hlave. Neisto sa postavil na roztrasené nohy a škrtol zápalkou, pričom sa pridržoval steny.

Slabé svetlo dopadlo na modré tapety a nábytok, ktorý mohol patriť do jedálne. Keď zistil, že ležal hneď pri dverách, razom sa do nich zaprel. Nepodarilo sa mu ich však vyraziť a bezmocne sa zvalil na dlážku. Uvedomoval si, aký je nesmierne slabý. Zápalka dohorela a škrtol druhou.

Zbadal retiazku lampy a hneď za ňu potiahol. Miestnosť zalialo svetlo a on sa odknisal k vysokej čalúnenej stoličke

za vrchstolom. Kladivo mu naďalej prudko búšilo do spánkov a oči mal stále zahmlené. Zaumienil si, že sa odtiaľ musí stoj čo stoj dostať. Pohľadom skúmal neznámu miestnosť, keď si na opačnej strane všimol stolík s telefónom.

„Ako sa volá ten chlapík, pre ktorého mi Pinkerton napísal odporúčanie?“ spytoval sa sám seba a z náprsného vrečka vytiahol niekoľko obálok. Prezrel si ich jednu za druhou, kým nenašiel tú správnu.

*VRCHNÝ INŠPEKTOR WEIR MENZIES
SCOTLAND YARD*

Hallett opatrne prešiel po predložke pred kozubom k telefónu. Ledva za sebou ťahal nohy, keď vtom sa potkol o niečo za stolom a padol na všetky štyri. Preľakane zhíkol a pozviechal sa na kolená. Vystieral pred seba ruky a nemo si ich obzeral. Leskla sa na nich krv. Nezakopol totiž o stoličku, ale o mŕtvolu muža.

Vypočuť si tragický príbeh z druhej ruky – od lekárov, novinárov či detektívov – je jedna vec, no keď sa v ňom človek znenazdania ocitne ako ďalší aktér, to už je niečo úplne iné. Hallett sa v minulosti stretol s násilím, dokonca aj so smrťou, no nikdy predtým ho neochromila hrôza. Za bežných okolností a bez tej ukrutnej bolesti hlavy by sa ho to nedotklo viac ako diváka v publiku, pretože tragédie v skutočnom živote sú len zriedkavo rovnako dobre zinscenované.

Okolnosti však spôsobili, že sa dostal na pokraj nervového zrútenia. Nečakaný útok, zamknutá miestnosť a teraz mŕtvy muž. Výkrik o pomoc by mu veru nikto nemohol zazlievať.

Utreľ si ruky vreckovkou, no stále na nich bolo badať stopy po krvi. Telo opatrne prekročil a prešiel k telefónu. Jeho predstavivosť začala pracovať na plné obrátky a spomenul si na prípady, keď pomocou nepriamych dôkazov súd odsúdil nevinných ľudí z ohavných skutkov. Príbeh, ako sa dostal k baličku šekov, sa mu v tej chvíli zdal úplne smiešny. Ak by nebol pod obrovským stresom, dospel by k menej dramatickému

záveru a pravdepodobne by ani nepomyslel na svoju možnú spojitosť s vraždou. Nešikovne listoval v telefónnom zozname, keď si spomenul na odporúčací list pre istého detektíva zo Scotland Yardu.

„Príde mi vhod,“ zaškľabil sa, no vtedy na neho prišli mráčky.

Vytočil číslo na ciferníku. Zdalo sa mu, že prešli celé hodiny, kým ho konečne prepojili. Stručne sa predstavil a opísal uplynulé udalosti. Netušil však, že Menzies pre zlé spojenie rozoznal len niekoľko nesúvislých slov. Ubúdala mu sila, no detektívovi musel povedať všetko prv, než sa niečo stane. Keď skončil, slúchadlo mu vypadlo zo zoslabnutej ruky a Jimmie Hallett po prvý raz v živote stratil vedomie.

Na druhej strane linky sa Weir Menzies dostal do jednej z tých neprijemných situácií, ktoré priam z duše neznášal. Bolo už neskoro a on počítal s tým, že sa poberie domov. Napriek naliehavému tónu volajúceho to mohla byť obyčajná malichernosť. Menzies by len nerád prebdel noc pre nejakú hlúposť. Dobre vedel, že ľudia v núdzi majú sklon preháňať a zveličovať. Práve preto sa súkromným detektívom tak darí.

Nejasné správy ho znervózňovali. Pri myšlienke na svoju teplú posteľ si sťažka vzdychol. No miatla ho skutočnosť, že si ho volajúci žiadal k telefónu podľa mena.

Asi o dve minúty rozbehol pátranie po mieste, z ktorého sa hovor uskutočnil. Nebolo nad tým treba hlboko rozmyšľať, ani čakať na osvetlenie. Stačilo si v adresári Kensingtonu vyhľadať zoznam ulíc končiacich na „Gardens“ a mená osôb žijúcich na čísle tridsaťštyri.

„A švihnite si,“ prikázal jednému zo svojich podriadených. „Nemienim tu trčať celú noc. Povedzte Riddlovi, aby sem prišiel a obvolal získané čísla, kým ich vy preveríte. Na miesto bude treba vyslať čo najviac mužov, aby sa v každom dome opýtali, či mi niekto z jeho obyvateľov dnes v noci nevolal.“

Napravil si kabát, zapálil cigaru a odšuchtal sa na neďalekú zastávku metra. Ak sa nič nestane, adresu získa ešte pred príchodom do Kensingtonu.

Nesklamali ho. Jednou z výhod Britskej kriminálnej ústredne v porovnaní s amatérskymi detektívmi, ktorých všetci na Magersfontein Road priam zbožňujú, je prakticky neobmedzený počet vycvičených mužov. Hoci detektívi z Kensingtonu boli už dávno doma, pretože ich v práci nič výnimočne nezdržalo, účel tentoraz splnil tucet obyčajných strážnikov. Kým Menzies dorazil na stanicu, vrátilo sa ich deväť. Spomedzi všetkých ho zaujala správa strážnika, ktorý ho informoval, že mu nikto neotváral v dome v Linstone Terrace Gardens.

„Zistili ste, kto v ňom býva?“ vypytoval sa vrchný inšpektor.

Strážnik mu pohotovo odvetil: „Áno, pane. Starý pán menom Greye-Stratton. Žije osamote. Mal dvoch sluhov, no pred dvoma týždňami ich prepustil pre podozrenie, že ho chcú otráviť.“

„Ale čo!“ Menzies uznanlivo prikývol. „Vy ste sa ale pochlapili. Odkiaľ ste to všetko zistili?“

Mladý strážnik sa zapýril. Do policajného zboru nastúpil len nedávno, a preto ho pochvala od služobne staršieho detektíva potešila. „Od sluhu z vedľajšieho domu, pane,“ vysvetlil.

„V poriadku, ďakujem.“ Menzies si spokojne pomädľil ruky a obrátil sa na neďaleko stojaceho policajta v uniforme. „Zrejme máme prípad,“ povedal. Už nebol mrzutý. Keď došlo na vec, do práce sa púšťal s obrovským zápalom. „Pôjdete so mnou. Je to akési podozrivé.“

KAPITOLA TREZIA

Známy kurátor Tootingu vyliezol na plecia svojho statného kolegu v policajnej rovnošate a vyštveral sa na verandu s obratnosťou, ktorá nezodpovedala jeho veku ani váhe. Konal na vlastné riziko, pretože ak by napokon nešlo o prípad núdze, bez oprávnenia do domu nemôže vniknúť ani sám vrchný inšpektor.

S vreckovým nožíkom narábala tak šikovne, že by ohromil aj mnohých profesionálov, ktorí za tie roky prešli jeho rukami. Opatrne vytlačil nahor posuvné okienko vedúce na schodisko a prepchal sa dovnútra.

„Len či zo seba nakoniec nespravím obyčajného hlupáka,“ zašomral s obavami, keď škrtol zápalkou a opatrne sa vybral naprieč chodbou. Posmešky z duše neznášal a vedel, že by sa poľahky mohol stať ich terčom, ak sa v zbore roznesie správa o jeho komplikovanom spôsobe zistenia adresy prázdneho domu a následného vlámania sa dnu.

Celý incident však v žiadnom prípade nemohol uchovať v tajnosti, pretože mal povinnosť podať oficiálnu správu o udalostiach počas nočnej služby. Londýnski detektívi si navyše zvyknú viesť pracovný denník.

Stačila jediná zápalka, aby sa zorientoval. Potichučky zišiel po schodoch do predsiene, kde si na dlážke okamžite všimol lúč svetla. Vychádzal spod jedných z dverí. Stisol kľučku a zatlačil ich. Dvere sa ani nepohli.

„Sú zamknuté,“ zhodnotil situáciu a celou silou na ne zabúchal. „Haló! Je tam niekto?“

Počul však len svoju tlmenú ozvenu. Zamračene si prezrel dvere, ale patentného zámku sa nedotkol. O krok ustúpil a obrátil sa na kolegu, ktorý ho mlčky nasledoval.

„Pán Hawksley, keby som mal slabšiu povahu, už by mi naskakovala husia koža. Niečo tu neseď a odpoveď zrejme nájdeme za týmito dverami. Ako vidíte, v miestnosti sa svieti.“

„To je zvláštne,“ čudoval sa mladší policajt. „Svetlo som si zvonku nevšimol. Niekto ho musel zažať len pred chvíľou.“

„Okenice,“ podotkol Menzies. „Okenice a zatiahnuté závesy. No tak, pozrime sa, čo sa skrýva za dverami.“

Tentoraz na nepovolenom vniknutí nebolo nič obdivuhodné. Niekoľko dobre namierených kopancov rozbilo zámok a dvere sa rozleteli. Menzies a Hawksley vošli dnu.

Záplava svetla ich na moment oslepila. Menzies si oči zatienil rukou, keď vtom zbadal prevrátený telefón a pod ním nehybnú postavu Jimmieho Halletta. Okamžite sa rozbehol na

druhú stranu miestnosti, aby skontroloval životné funkcie mladíka ležiaceho tvárou k zemi.

„Ešte mu neodbila posledná hodina,“ skonštatoval. „Pomôžte mi vyložiť ho na pohovku. Haló? Je tu ešte niekto!“ zvolal, keď si na koberci pred kozubom všimol telo.

Zohol sa nad mŕtveho muža a dôkladne si ho prezrel bez toho, aby sa ho dotkol. Zahvízdal, keď prstom vzadu na hlave medzi sivými vlasmi označil miesto, kadiaľ prenikla guľka. Hoci sa spočiatku zhrozil, nijako ho to neprekvapovalo.

Narovnal sa a vydal rozkaz: „Hawksley, bude to celé treba prešetriť. Vráťte sa na policajnú stanicu. Povolajte sem súdneho lekára a zavolajte na centrálu, nech so vzniknutou situáciou pre istotu oboznámia sira Hilaryho Thorntona a pána Foyla. Budem potrebovať Congreva a zopár jeho mužov. Pošlite radšej aj po Carlessa a čo najväčšiu časť jeho zboru. Tí sa v tejto štvrti určite dobre vyznajú.“

Vysoko postavení detektívi zvyčajne vynikajú organizačnými schopnosťami a Menzies nebol výnimka. Prvým krokom vo vyšetrovaní väčšiny záhad je stanovenie faktov. Je to akýsi uzavretý kruh, v ktorom sa prechádza od faktov k domnienkam, od nich k predpokladom a od nich späť k faktom. Najprv je však treba určiť prvotné fakty, čo si vyžaduje externú pomoc, pretože človek by to sám nikdy nezvládol.

Bez odborníkov by vyšetrovanie nenapredovalo. Menzies nemal potuchy ako pracovať na vlastnú päsť.

Počas nasledujúcich hodín sa do domu nahrnula kopa policajtov a ďalších ľudí a z Linstone Terrace Gardens sa stalo centrum takej policajnej činnosti, o akej sa nikomu ani nesnívalo.

Muži chodili od domu k domu, vypočúvali sluhov, pánov, panie a zbierali informácie o osamelom výstrednom starcovi, o jeho zvykoch, návštevách, priateľoch a známostiach. Vo vnútri súdny lekár skontroloval Halletta so slovami: „Neutrpel žiadne vážne zranenia. Čochvíľa sa preberie.“ Potom už len čakal, kým polícia vyhotoví fotografie miestnosti z rôznych uhlov pomocou silného blesku predtým, než vykoná obhliadku mŕtveho muža. Kreslič v mierke načrtol plán izby a každého

predmetu v nej. Expert na odtlačky prstov skúmal každý povrch a sypal sivý, takmer čierny prášok na predmety, ktorých sa vrah mohol dotknúť. Congreve, pravá ruka vrchného inšpektora, narýchlo prehľadal horné poschodie, pričom podrobnejšie si ho obzrieť mal v pláne na druhý deň.

Menzies zatiaľ obsadil prijímací salón v zadnej časti domu, kde vzniknutú situáciu rozoberal so sirom Hilarym Thorntonom, prešediveným asistentom komisára, a s Heldonom Foylom, superintendentom Britskej kriminálnej ústredne s upraveným vzhľadom a širokými ramenami.

Tí traja sa na seba vonkoncom nepodobali, až na iskru v očiach a pevne zovreté pery. Detektív so zmyslom pre humor by medzi nimi rozhodne neprežil ani minútu.

Menzies z času na čas prehovoril, aby vydal príkaz alebo prijal správu, ktorú si vždy poznačil do zápisníka. Thornton naňho chvíľu užasnuto hľadel a potom poznamenal:

„Netušil som, že viete po grécky.“

Vrchný inšpektor rozpačito prevracal ceruzu. „Sir Thornton, robím to pre prípad, že by som náhodou stratil svoje poznámky. Sotva by ich niekto rozlúštil. Kedysi som využíval stenografiu, no tej rozumie čoraz viac ľudí, a preto som prešiel na gréčtinu. Prosím, Johnson, o čo ide?“

Do miestnosti vstúpil muž s papierom v ruke. „Adresy služobníctva, pane. Kuchár žije v meste Potters Bar, slúžka v londýnskej štvrti Walthamstow.“

„Pošlite po nich taxík,“ nariadil Menzies stroho.

„A nemohli by vypovedať doma?“ opýtal sa Thornton opatrne. „Vytiahnuť z postele ženu v takejto hodine nie je veľmi príjemná záležitosť.“

Vrchný inšpektor si uhladil fúzy. „Sir, nevieme, ako sa situácia vyvinie. Budeme ich možno potrebovať na zodpovedanie viacerých rýchlych otázok.“

Kým sa Menzies usiloval získať všetky dostupné prostriedky na rozuzlenie prípadu, Jimmie Hallett sa prebral. V hlave mu viac nedunelo. Chvíľu len tak ležal so zavretými očami a bezducho vnímal hlasy v miestnosti.

Posadil sa a okamžite k nemu pristúpil elegantne oblečený nízky chlapík. „Tak už ste hore. Je vám lepšie? Dobre. Vypite to. Potrebujeme, aby ste sa čo najskôr pozviechali.“

„Ďakujem, som v poriadku,“ vyhlásil mládenec mechanic-ky. Vypil plný pohár a pocítil, ako mu v žilách začína prúdiť krv. „Vy ste pán Menzies?“

„Nie, som súdny lekár. Menzies je vo vedľajšej miestnos-ti. Myslíte, že zvládnete vypovedať o uplynulých udalostiach? Snažíme sa pochopiť, čo sa tu stalo.“

„To aj ja,“ riekol mládenec zamračene a vstal. „Trochu sa mi točí hlava,“ zaknísal sa a nízky lekár ho pohotovo podoprel ramenom.

Traja muži vo vedľajšej miestnosti povstali, keď sa Hallett ukázal vo dverách. Foyle vyskočil na pomoc a mladého muža uložil na pohovku, ktorú Menzies predtým posunul pod luster. Lekár sa odobral preč.

„Leží sa vám pohodlne?“ spýtal sa Foyle. „Napravím vám vankúš. Tak, už je to lepšie. Nebudeme vás dlho trápiť, všakže, Menzies?“

Detektívi sa navonok zaujímali len o mladíkovo pohod-lie, no v skutočnosti ho ostražito a nenápadne pozorovali. Už o ňom síce hovorili, no zatiaľ proti nemu nemali nič konkrét-ne. Počas prvého štádia vyšetrovania vraždy sú však podozriví všetci. Práve v tom spočíva rozdiel medzi vraždou a iným dru-hom zločinu. Vlámaniu či falšovaniu predchádza istý motív typický pre určitý typ zločinca, a preto sa pátranie zužuje hneď na začiatku. Milionár nie je vreckár, no vraždiť môže rovnako ako ktokoľvek iný. V prípade vraždy nesmie detektív vylú-čiť z podozrenia nikoho, kým nezíska nevyvrátiteľný dôkaz o vine skutočného páchatel'a.

Hallett, už s oveľa sviežejšou mysl'ou, vystrel ruku na po-zdrav vrchnému inšpektorovi. „Teší ma, pán Menzies. Mám pre vás odporúčací list od Pinkertona. To on mi na vás dal kon-takt. Volám sa Hallett.“

Menzies mu potriasol rukou. „Rád vás spoznávam. Toto je sir Hilary Thornton a pán Heldon Foyle.“